

единия отъ брѣмбаритѣ въ устата си, а съ освобождената ржка хваналъ хубавеца. Но веднага остра болка пронизала езика му, а въ устата му се излѣло нѣщо лепкаво и отвратително до повръщане. Оказало се, че следъ като попадналъ въ тъмнината, брѣмбарътъ решилъ да вземе мѣрки за самоотбрана. Цѣлиятъ день Чарлзъ плювалъ и чистѣлъ устата си.

Нищо по хубаво нѣмало за Дарвина отъ лова въ гората. Тамъ той събиралъ растения, минерали, насѣкоми; по цѣли часове прекарвалъ съ вѣдицата, самичекъ въ гората.

— Слушай, Еразъмъ, — говорѣлъ той замилено на по-голѣмия си братъ, — колко е чудно, че толкова малко хора обичатъ природата!

Той канѣлъ Еразъмъ да събира съ него птичи яйца. Когато веднажъ намѣрили едно гнѣздо и Еразъмъ пожелалъ да сграбчи и четиритѣ зеленикѣви яйца, Дарвинъ изплашено отстранилъ ржката му и съ явно страдание въ гласа казалъ:

— Какво правишъ? Какво правишъ? Нима могатъ така да се наскърбяватъ птицитѣ? Ние ще вземемъ само една за сбирката (колекцията).

И веднага следъ това разправилъ за ума на тази птица, колко изкусно знаела тя да мами неопитния ловецъ; какъ, приструвайки се на ранена, тя крета съ увисналото си крило, съ усилие прехвъркала отъ дърво на дърво, и така отвеждала неприятеля си далеко отъ своето гнѣздо.

Въ последно време на училищния си животъ, подъ влияние на по-голѣмия си братъ, Чарлзъ Дарвинъ почналъ да се занимава съ химия. Той толкова се пристрастилъ къмъ опититѣ, че съвсѣмъ